

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VII. tečaj.

V Gorici, 1888.

II. zvezek.

Bratovščina naše ljube Gospe z Gore Karmeljske.

(Dalje in konec).

Pogoji za sprejemo, za vdeležitev milosti itd.

1. Kedor hoče vstopiti v škapulirsko bratovščino, mora biti pri sprejemi sam osebno pričujoč in škapulir mu mora obeti na vrat kak duhovnik iz karmeljskega reda, ali kjer ni karmeljskega samostana, duhovnik, ki ima pravico, škapulirje blagosloviti in deliti. General karmelitski more vsakemu svetovnemu in redovnemu duhovniku povsod in za vselej pravico dati, da sme škapulirje deliti. Ravno tisti duhovnik, ki škapulir blagoslovi, ga tudi sam podeli. Ako bi si ga kedo sam nataknil, ne bi bil veljavno sprejet. Kedor hoče biti deležen milosti in odpustkov, mora škapulir vedno na sebi nositi. To velja sploh za vse škapulirje. — Starost za sprejemo ni določena. V nekterih krajih celo otroke precej po kerstu zapisujejo v bratovščino. — Kedor ima od prednika karmelitov ali od papeža samega pripuščno oblast, sprejemati v škapulirsko bratovščino, ne more te oblasti drugemu prepustiti, ali ga pooblastiti. Če je kedo vodja cerkve, v kateri je škapulirska bratovščina, še ne sledi

iz tega, da ima pravico tudi sprejemati v bratovščino, še manj pa njegov namestnik ali pomočnik. — Sprejemati se sme na vsakem spodobnem kraju: v kapelici, sakristiji, najbolje je seveda v cerkvi. Lepo je tudi, če se pri sprejemi med blagoslovljenjem in molitvami derži goreča sveča v roki, vendar ni to bistveno. — Imena sprejetih se zapisujejo v posebno knjigo, kar od leta 1838 in bilo več bistveno; od zdaj na dalje pa se zopet zahteva, da naj se imena zapisujejo. Zapiše jih vendar lahko kedorkoli. (Decr. S. Congr. Ind. et S. Reliq. d. d. 27. apr. 1887.) — Kadar se jih sprejme več ob enem, smejo se vsi njihovi škapulirji skupaj blagosloviti, da se molitev le enkrat (v množini) opravi, le enkrat križ nad škapulirji naredi in se le enkrat poškropé. Potem se da vsakemu udu posebej škapulir (v ednini) in zatim se zopet vsi skupaj sprejmejo v bratovščino z besedami: „Ego vos recipio — etc.“

2. Kedor hoče biti deležen prve milosti, namreč milosti dobre smerti in varnosti pred peklom, mora biti ud bratovščine, mora škapulir vedno na sebi nositi s spoštovanjem, mora si prizadevati pobožno kerščansko živeti in ob smertni uri mora imeti škapulir na sebi. — Res je, da nas že prizadevanje, pobožno kerščansko živeti, pekla obvaruje; ali ravno tako resnično je pa tudi, da končna vstrajnost v dobrem vendarle še ostane prav posebna milost, katero si prečista devica po svoji dani obljubi udom karmeljske bratovščine s prav posebno skerbjo pridobiti prizadeva.

3. Kedor pa hoče postati deležen tudi druge milosti, tako imenovane „sobotne predprave“, t. j. nagle rešitve iz vic (prvo soboto po smerti), je treba, (preblašena Devica je sama to pogojo postavila), razun spolnjevanja zgoraj imenovanega, še 1. hraniti stanovsko čistost in 2. kedor zna brati, mora vsak dan moliti tako imenovane male dnevnicke preblašene Device, cele, kaker se nahajajo v rimskem brevirji, če kedo nima lastnega, od rimskega sedeža poterjenega brevirja. (V molitveni knjigi družbe sv. Mohora: „Nebeška hrana“ II. del, so te dnevnicke str. 195 i. d.) Duhovnikom in redovnim osebam obojega spola, ki so že tako k brevirji zavezani, zadostuje vendar že ta molitev. Ravno tako male dnevnicke prebl. Device tistim, ki so jih že drugače dolžni moliti. (T. j. nokturme dneva, hvalnice in druge ure). Dobro je tudi, če tak ud obudi dober namen, da želi brevir, ki ga mora že tako moliti, opraviti ob enem tudi za sobotno predpra-

vico. — Tisti pa, ki ne znajo brati, morajo mesto branja obdržavati natančno vse od cerkve zapovedane poste in verh tega se še zderžati mesnih jedi vsako sredo in soboto, razun, ako božič pride na ta dan. Se ve da se mora tudi tisti, ki moli „Dnevnice“, postiti navadne zapovedane postne dneve. Vendar se sme oboje, molitve namreč in zderžanje mesnih jedi ob sredah in sobotah, če je res velik zaderžek, po potrebah in okoliščinah od pooblaščenca, naj bolje od lastnega spovednika, v druga dobra dela spremeniti, okrajšati ali polajšati. Škapulir vender se mora nositi; v tem ni polajšanja.

4. Da se zadobe o d p u s t k i sv. škapulirja, je dosti, da je človek sprejet v to bratovščino in da nosi škapulir ter da navadne pogoje za odpustke spolni. Posebne molitve niso zapovedane. Kedor moli vsak dan 7 Oče-našev in Češčena-Marij v čast 7 radosti Marije, dobi vselej 40 dni odpustkov, kaker je že gori rečeno pri nepopolnoma odpustkih. Drugače je za one, katerim je mesto dnevnice ali zderžnosti mesa ob sredah in sobotah za „sobotno predpravico“ naložena molitev, in to tako dolgo, dokler jim je naloženo. Ti se ve da so dolžni za to moliti.

5. Škapulir sam je volnena tkanina, košček sukna na štiri vogle, siv, erjav, pa tudi črn ali počernjen; s podobo Matere Božje, ali pa tudi brez podobe. Trakovi so dobri, kakeršni so. Samo ob sebi se umé, da ta kosec sukna sam nima nič posebne, ali celo čarovne moči, temuč je le vidno znamenje in spoznanje, da tisti, ki ga nosi, posebno zvesto hoče častiti devico Marijo.

6. Škapulir se mora nositi na sebi, drugače se ne dobe odpustki, en del spredaj na persih, drugi zad na herbtu. Ne bi veljalo če bi kedo oba dela spredaj na persih nosil ali celo v žepu. Sme pa se nositi na spodnji obleki, ali pod obleko. — Udje, ki so ob enem tudi zapisani v tretji red sv. Frančiška, morajo nositi o b a škapulirja, ki smeta biti tudi enake barve in iz enakega sukna. Ne smeta pa biti prišita oba na en trak, temuč vsak mora biti zá-se, drugače se ne dobe odpustki. (Resp. S. Congr. Ind. 10. Jun. 1886.)

7. Nositi se mora škapulir po noči in po dnevi, v zdravju in bolezni, posebno pa ob smertni uri. Kedor je cel dan brez njega, ne dobi odpustka za tisti dan. Za nekaj časa vender, če je treba, se sme odložiti, p. pri umivanji, kopanji. Kedor je že dolgo časa zanemarjal bratovščino, in tudi škapulirja ni več nosil, zavoljo tega še vender ni izbrisan iz bratovščine in tudi gre-

ha za to ni imel, ker nobena bratovščina ne veže sama ob sebi pod grehom; le toliko, koliker je mlačnost tudi greh. Tak naj si škapulir spet sam naloži in spet začne goreče častiti Mater Božjo. Ni torej treba, da bi moral na novo sprejet biti, ker ni storil tega iz zaničevanja.

8. Pervi škapulir, ki ga kedo dobi pri sprejemi, mora biti blagoslovljen. Za vse drage škapulirje tega blagoslovljenja ni treba; vsi dobe blagoslov od prvega. Ko prvi škapulir ni več za rabo, naj se sežge in spet nov vzeme.

9. Za sprejemo je več oblik. Bistveno pri vseh je: blagoslovljenje in podeljenje škapulirja, pa sprejema v bratovščino. Krajši oblika sprejeme se ne sme rabiti brez posebnega privoljenja. Več o tem se že tako najde v našlšč za to spisani knjižici od leta 1882. Kadar se jih za sprejemo toliko oglasi, da zmanjka škapulirjev, p. pri misijonih, sme eden in tisti blagoslovljen škapulir več oseb za poredoma pri sprejemi rabiti, samo da se pri vsaki posamezni osebi bistvene sprejemne besede ponavljajo in da je prvi škapulir, ki si ga tako sprejeta oseba kasneje sama naloži, blagoslovljen. Če se mudi, n. pr. pri nevarni bolezni, se sme oseba sprejeti brez navadnih molitev, samo da se ji že prej blagoslovljen škapulir podeli z bistvenimi besedami. Ako je pri sprejemanji ostalo blagoslovljenih škapulirjev, se smejo kasneje, pri sprejemi novih udov brez novega blagoslova, porabiti. Bolniki, ki ne morejo v cerkev, se smejo sprejeti doma, v bolnišnici, tudi v postelji.

10. Duhovniki, ki imajo pravico, karmelske škapulirje blagosloviti in jih drugim deliti, morejo udom te bratovščine o smertni uri tako imenovano vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom podeliti. Dá se ta odveza ravno tako, kakor tretjerednikom, po novi, od Leona XIII. poterjeni obliki. V ravno tisti smertni nevarnosti se sme podeliti le enkrat in le od enega duhovnika, če tudi bi bil dotični bolnik v več bratovščinah zapisan. Sme se podeliti bolniku tudi precej po prejetih sv. zakramentih, čeravno še ni prišla zadnja ura, ker ta odpustek se dobi še le, kadar v resnici nastopi zadnji trenutek, akoravno je bil podeljen že prej. Pri podeljenji vesoljne odveze se moli (še enkrat) očitna spoved (Confiteor—). Bolnik naj pokliče na pomoč presveto ime Jezusovo. Sicer pa naj obuja kesanje nad svojimi grehi, djanje ljubezni in vda naj se v sveto voljo božjo. — Kedor je dobil v tisti bolezni že tako imenovan „papežev blagoslov“;

njemu se ne podeli več vesoljna odveza in tudi nasprotno ne, t. j. ne sme se dati še papežev blagoslov po prejeti že vesoljni odvezi v ravno tisti bolezni. To bodi rečeno zavoljo nevednih bolnikov ali njihovih ljudi, ki včasih prosijo duhovnika, kar dati ne sme. — Če pa ni blizu v to pooblaščenega duhovnika, ima ravno to pravico vsak drugi od škofa poterjen mašnik.

11. Ker se je v prejšnjih časih na več krajih sprejemalo v to bratovščino brez ozira na predpisana pravila, zato so sv. oče Pij IX. vse take neveljavne sprejeme do 18. sept. 1862 poveljavili, za ves katoliški svet.

12. Kjer se vpelje na novo škapulirska bratovščina, treba je k temu privoljenja dotične duhovske gosposke. Važen je tu dekret sv. zbora za odpustke d. 17. dec. 1870. (Acta S. Sedis vol. VI pag. 330.)

13. Škapulir karmeljske bratovščine se more sprejeti tudi v zvezi s škapulirji drugih treh ali štirih bratovščin. V početku tega stoletja namreč so jeli sprejemati v štiri in naj novejši čas celo v pet bratovščin ob enem, 1. sv. Trojice, 2. sedem žalosti M. B., 3. karmeljsko, 4. čistega spočetja M. D. in 5. terpljenja Kristusovega. Kedor torej stopi v vse te bratovščine, dobi ob enem pet škapulirjev razne barve, skup spetih, ki so pa vsi na enem, erdečem traku. Ker je bilo pa tako sprejemanje v škapulirsko bratovščino naj novejši čas vstavljeno in že podeljena pravica sprejemati omejena le še na deset let, zato tudi tu ne bomo obširneje govorili o združenem škapulirji. (Prim. S. Congr. Ind. & SS. Reliq 27. Apr. 1887.)

Velike so milosti, kaker smo iz do zdaj rečenega videli ktere so podeljene karmeljskemu redu in bratovščini. Kaker se je Marija prikazala Simonu, ko ga je zagotovila svojega dopadajenja in mu zročila s škapulirjem prvo predpravico, varnost pred večnim pogubljenjem, tako se je prikazala tudi pol stoletja po Simonovi smerti papežu Janezu XXII. Oblečena v karmeljsko oblačilo in vsa v svetlobi mu reče: J a n e z, namestnik mojega Sina! kaker bom jest tebe rešila tvojih sovražnikov, tako moraš tudi ti mojemu karmeljskemu redu posebno milost poterjati. Če je med udi karmeljskega reda ali karmeljske bratovščine kedo, ki pride zavoljo svojih pregreškov v vice, bom prišla kot ljubezniva mati,

kaker hiterno bo mogoče, posebno v soboto po njegovi smerti, v vice, ga iz njih rešila, in pripeljala na sveto goro večnega življenja.“— Tako je govorila Marija in papež Janez XXII. so si te besede zapisali. (Bulla: Sacratissimo uti culmine, 3. Mart. 1322). Odtod to naj druga predpravica, ki se tudi sobotna imenuje, namreč hitre rešitve iz vic.

Ni torej čuda, da sta se ta red in bratovščina kmalu po vsi Evropi razširila. Kralji in poglavarji so se podvizali, to znamenje zveličanja nositi. Pervi svetovni in visoki častivci škapulirja so bili: sv. Edvard I., kralj angleški, sv. Ludovik IX., kralj francoski in sv. Angela, kraljeva hči na Češkem. Kmalu po kerščanskih deželah skoraj ni bilo najti hiše, kjer ne bi bili škapulirja častili in na vratu nosili. Veliko njih, ki so se po tem znamenji spoznali za otroke Marijine, okusilo je njeno očitno pomoč, veliko jih doseglo milost stanovitnega, pobožnega življenja.

Redovniki karmeliti so imeli tudi po Slovenskem svoje samostane, tako na pr. tu pri nas na Kostanjevici nad Gorico, kjer se še tudi dan danes, kaker smo že omenili, sprejema v karmelsko bratovščino. Zdaj teh redovnikov ni nikjer več med Slovenci. Zginili so iz naših krajev večinoma pred sto leti, ob času cesarja Jožefa II., in naj bliže so nam zdaj še v Gradcu na Štajarskem.

Tisti Simon, po katerem se je slavnost in bratovščina sv. škapulirja začela, je živel sto let. Ravno, ko je na Francoskem v mestu Bordó ondotni samostan pregledoval, dokončal je svoje sveto življenje, 16. julija 1265. Pokopali so ga v ondotno škofijsko cerkev, in ga kmalu začeli častiti za svetnika. Veliko čudežev je poveličevalo njegov grob. Papež Nikolaj III. so dovolili, da se je praznik sv. škapulirja najprej obhajal v Bordózu, papež Pavel V. pa so to dovoljenje na ves red razširili. Praznuje se zdaj 16. julija, ali prvo nedeljo za tim dnevom.

Za sklep naj še pristavimo molitev, ki jo nekateri udje vsaki dan molijo. ¹⁾

Pod tvojo pomoč in brambo pribežim, o presveta Božja Porodnica! Varuj me, in brani me vsega hudega na duši in na telesu!

¹⁾ J. Volčič: Življenje... Marije, IV. snopič, str. 112.

Varuj me v vseh nevarnostih hudobnega sveta! Ohrani me v nedolžnosti in pripelji me gotovo v večno zveličanje. Amen.

(Večinoma po P. I. Schneider-u: Die Ablässe. 7. izdanje. Glede popolnega odpustka eno sredo vsakega meseca primeri linsko: Th.-pr. Quartal-Schrift, 1887 str. 972.)

— E —

Življenje in delavnost sv. Franciška Solana, misijonarja Peruanskega.

(P. F. H.)

IX. Poglavje.

Dela in smert svetnika.

Ko človek meni, da se mu bode treba kmalu ločiti s tega sveta, skerbi, da spravi v red svoje reči. To se navadno zgodi v poslednji volji, ali kaker pravimo s „testamentom“. — Tudi naš Odrešenik, ko je vedel da je dopolnjeno, kar mu je odločil zveršiti nebeški Oče na zemlji, zapustil je svojo poslednjo voljo v neizmerni ljubezni. Samega sebe nam je zapustil za jed v najsvetejšem zakramentu; svojo mater je s križa izročil svojemu ljubljenuemu učencu Janezu; moč grehe odpuščati je zapustil svojim učencem in onim, katerim bode njegova naprava na zemlji, katoliška cerkev, kot njih naslednikom izročila to oblast. Preden pa se je Jezus poslovil od svojih učencev, obdarovanih s to oblastjo, hotel jim je zapustiti še neko vidno znamenje, po katerem naj neverni svet spozna, da so poslanci božji in označevalci vere, ki jo je sam Sin božji prinesel iz nebes. „V mojem imenu“, rekel jim je, „bodete hudiče izganjali, nove jezike govorili. Če bodete pili strup, vam ne bode škodoval. Na bolnike bodete pokladali roke, in bodo ozdraveli“. (Mat. 16, 17—18).

V prejšnjih poglavjih smo vže nekoliko videli, kako se je Solan pokazal s takimi deli kot poslanca in izvoljenca božjega. Pomagal je, če je bilo treba tudi s čudežem, v telesnih boleznih in drugih bedah, ki tarejo ljudi. Osobito pa je bil on še pomočnik v dušnih zadevah, da „izžene iz obsedenih“, to je grešnikov, ki so v stanu smertnega greha, hudobnega duha, in jih pre-

rodi v otroke božje. To opravilo, ozdravljati na duši bolne, bilo mu je mnogo bolj na skerbi. V tem mu je neizmerno pripomogel nebeški zdravnik, Jezus, ki je prišel na svet le zato, da ozdravi vbogi človeški rod od greha. Podelil mu je namreč milost, da je videl se svojimi dušnimi očmi dušni stan svojega bližnjega. Ni bilo trebo tistim, ki so pri našem svetniku iskali pomoči, pripovedovati mu na dolgo in široko svoj dušni stan in zadevo, zaradi ketere so ga prišli prašat za svet. Dostikrat pa je tudi sam dotičnim povedal, ne da bi ga prašali, kaj naj storè, da rešijo svojo dušo. V dokaz tega hočem navesti le nekaj zgledov.

Za te dobe je živela v Limi gospodična, ki je bila plemenitih in bogatih starišev, po imenu Magdalena de Salini. Dolgo je vže v svojem serci gojila željo, da stopi v samostan sv. Klare. Nikomer pa si ni upala razodeti te želje, vedeč, da jej bodo sorodniki nasprotovali sè vsemi mogočimi sredstvi. Slednjič vender sklene, da hoče ta svoj sklep razodeti našemu svetniku. Svetnik pa jo pri tem prehitil ter jo, ko pride k njemu, nagovori tako: „Bodi mi pozdravljena, nevesta Kristusova. Veselim se s teboj vred s tistim veseljem, katero so imeli angelji ob trenutku, ko si sklenila, da postaneš nevesta Jezusova. Sorodniki ti bodo sicer nasprotovali; treba ti bode premagati mnogo težav; tvoj nebeški ženin pa te bo v tem boji podpiral, in zmagala boš“. — Jako se začudi gospodična temu govorjenju, ker doslej ni nikomer čerhnila besedice o svojem namenu. Te besede svetnikove pa so jej bile znamenje, in zagotovilo njenega poklica in da bo zmagala vsa nasprotovanja.

Tudi marsikaterega grešnika je pretreslo, ko mu je svetnik razodel njegov dušni stan.

Necega dne sreča Solan kapitana (zapovednika) Franca de Valeja; pokliče ga na stran in mu reče, da bi ga rad prosil za neko ljubav. Gospod, misleč, da ga bo svetnik prosil miloščine, reče mu, naj le pové, kar želi; vse se bode zgodilo. Svetnik sedaj resno reče gospodu: „Prosim vas, dragi prijatelj, da bi se spovedali in spravili z Bogom tēr dali slovó grehu“. Precej pade gospod pred svetnika na kolena in obljubi, da se hoče poboljšati.

Zopet drugi krat sreča Solan nekega gospoda, ki je bil vdan nečistemu grehu. Svetnik v duhu to spozna, poklekne pred gospoda in ga prične milo prositi, naj vender več ne žali Boga z ostudnim grehom. Te besede svetnikove so moža tako pretresle, da se je precej poboljšal in dalje prav pobožno in spokorno ži-

vel. Enak dogodek se je pripetil tudi na hodišču v samostanu „sv. Frančiška od Jezusa“. Tu je hodil gori in dolu neki plemeniten gospod. Solan ga zagleda, stopi k njemu ter ga prične milo prositi, naj se vender obtoži svojih grehov in jenja žaliti Boga z novimi grehi. Pri teh svetnikovih besedah milost božja tako prevzame gospoda, da hiti po stopnjicah, da bi našel kakega spovednika, kateremu bi se obtožil svojih grehov. Tu naleti na P. Janeza Lajnesa, katerega prosi, naj ga spove, ker ne more več prenašati žalosti, da je žalil Boga. Njegovo spreobrnjenje pa je bilo tudi resnično. Imenitni gospod je bil vsem zgled pobožnega kristijana. Na vse zgodaj je prišel vsak dan v cerkev ter ostal pri vseh sv. mašah. Pogostokrat je pristopil tudi k mizi Gospodovi in pretakal britke solze zavoljo svojih poprejšnjih pregreh.

Tudi grešnike, ki so bili vže na pragu pogubljenja, je rešil Frančišek sê svojo nebeško močjo in serčnostjo. To nam kažeta sledeča zgleda. — Na samostanskem hodišču vidi nekega dne nekega človeka; ter mu reče kar naravnost: „Zadnji čas je, da se spokoriš. Vedi, da ti ni odločeno še dolgo živeti!“ Ko sliši mož svetnika tako govorečega, mu prične tesno prihajati pri sercu, ker je vedel, da njegov dušni stan ni v najboljšem redu, kar mu je vest vže večkrat očitala. Slišati pa te besede, se še bolj zbudi in ga še huje grize. Hitro gre, da zadobi v zakramentu sv. pokore odpuščanja in spravi v red svoj dušni stan, preden ga smert doleti. In res! še tisto leto ga Bog pokliče v večnost.

Neki mladenič imenitnih starišev je prišel večkrat obiskat nekega redovnika v samostanu sv. Frančiška. Solan pride plemiču nasproti in ga vpraša: „Iščete li svojega prijatelja?“ Mladenič odgovori: „da!“ — Svetnik mu dé na to: „Ne menim svetnega, ampak nebeškega prijatelja Jezusa, katerega si to noč v tej in tej hiši zgubil z grehom“. Potem ga prijazno opominja, naj zapusti greh in bližnjo priložnost, v katero se je zapletel. Tudi naj po noči ne gre iz hiše, ker ga čaka zavrtni morilec. Kaker strela z jasnega neba, tako so zadele te besede mladeniča; stal je, kaker bi bil okamnel. Svetnik mu prijazno veli, naj gre ž njim v izbo in naj se obtoži svojih grehov. Mladenič jecljaje odgovori, da bi to sicer rad storil, pa sedaj še ni pripravljen. Svetnik ga zaverne, češ, vse to naj le njemu prepusti in božji milosti. In res se mu je bilo lahko spovedovati, ker mu je svetnik razgernil vse njegovo življenje, kaker bi ga bil povsod spremljal. In ko je skesani grešnik menil, da je vže vse povedal,

spomnil ga je svetnik še na hude pregrehe, ki so mu sedaj zopet stopile v spomin. Spravljen z Bogom je hitel mladenič domov in se zaperl v svojo hišo. Iz radovednosti pošlje človeka, naj poizvé, kako in kaj. Le-ta mu sporoči, da je nekedo iz ljubosumnosti najel morilca, ki ga je čakal pri omenjeni hiši vso noč, da bi ga vmoril.

Tako je umel sv. Frančišek Solan sè svojim preroškim duhom kot dober pastir še o pravem času iztergati duše iz krempljev hudobnega duha.

Svoje preroške besede je imel navado, rekel bi, le mimo grede izustiti. Spremimo ga na takem potovanju po mestu Limi, kaker nam sporočajo dogodke verjetna poročila. — Vže pred samostanskimi vrati ga sreča neki mož, Gregor Lopes z imenom; prosi svetnika, naj ga spove. Solan pa mu reče: „Tvoje serce je polno sovraštva, pojdi in spravi se poprej sè svojim bratom!“ Mož se začudi tem besedam, pade pred svetnika na kolena, in sveto obljubi, da bo to storil. — Svetnik gre po tergu naprej; sreča ga neka žena, Marija de Valero po imenu, poljubi častitljivemu možu roko in se mu priporoči v molitev. Solan jej prijazno reče: „Opustite sovraštvo do svojih sorodnikov, in bodete prejeli obilo milosti od Boga“. Žena se ni hudovala nad temi besedami, marveč si jih je vzela k sercu ter se spravila se svojimi sorodniki, s katerimi je živela v prepiru zaradi dediščine. — Na mostu čez reko Rimako je stal mož, ki se je zvedavo oziral po mestu in okolici. Videlo se je na prvi pogled, da je tujec. Ko pride naš svetnik do njega, stopi k njemu in mu reče tiho na uho. „Peter d'Andasalar, vedi, da Bog čaka vže dolgo po svojem neskončnem vsmiljenju in poterpežljivosti, da pričneš delati pokoro za grehe, ketere si storil na Francoskem, v Kastiliji in na Portugalskem“. Preden se je tujec dobro zavedel, zginil je Solan mej množico. Čudom se čudi temu in premišljuje, kedo bi bil oni mož, ki ve za njegovo življenje in hudodelstva. Ves zamišljen stopa dalje po mestu, kar pride na terg, kjer je Solan množici pridigoval. Precej ga spozna ko onega, ki mu je razodel skrivnost; popraša okoli stoječe, kedo je ta pridigar; ti mu rekó, da je sv. oče Frančišek Solan. Ko je svetnik prišel v samostan, čakal ga je vže tujec Peter d'Andasalar ves skesan, da se obtoži, svojih grehov ter prične nove življenje. — Tacih in enacih dogodkov nam popisovavci njegovega življenja še dokaj pripovedujejo, pa predolgo bi bilo, da bi vse našteali.

Prava pobožnost in krepost se kaže v poterpežljivosti, s katero nosimo križe in težave, ki jih pošilja Bog ali pa ljudje prizadevajo. Zato uči sv. Gregor: „Kjer ni poterpežljivosti, je zelo sumljiva tudi najlepša čednosti, če še ni celo napečna in hinavska“. Tako poterpežljivost je Solan drugim priporočal, pa jo tudi, sam izverševal v najpopolnejši meri. Vedno je bil vesel, če mu kaj ni šlo po volji; če mu je na popotovanji manjkalo najpotrebniših reči, če mu je lil pot raz čelo in so kervavele noge. Vedno je bil vesel, naj mu je pokorščina velela eno uro ali 700 milj dolgo pot. Nobeden ga ni slišal tožiti zoper kako zopernost, ali pa videl žalostnega. Mariveč je bil tem bolj vesel, čim več križev in zopernosti je imel prenašati. Neprenehoma se je trudil noč in dan, da pripelje v Jezusov hlev zgubljene ovčice. Pri bolnikih pa njegova darovavnost ni imela meje. Ko je prišel ves truden v samostan, je šel še bolne brate obiskat, jih je tolažil in jim stregel, kaker je le vedel in znal. Zadnja leta svojega življenja je preživel v samostanu „sv. Frančiška od Jezusa“. Tu si je zvolil izbico v oddelku, ki je bil odločen za bolnike, da jim je mogel tem lažje streči.

Dar čudežev in prerokovanja, s katerim je poveličal Bog svojega služabnika vže v življenji, je storil, da se je širil glas o njegovi svetosti povsod. To pa je svetniku nakopalo tudi zavidljivcev, ki so ga zasmehovali kot svetohlinca in mu prizadeli raznih poskušanj. Tudi to mu ni vzelo serčnosti in veselosti serca. Naj navedem le nekaj zgledov. — Generalni vikar „reda za odkupovanje sužnjih“ je hotel poskusiti preroški duh Solanov. V ta namen se je hlinil bolnega ter poslal k Solanu redovnika Andreja Fisagira s prošnjo, naj svetnik za-nj moli, da ga Bog ohrani še pri življenji in mu da zopet ljubo zdravje. Ali Solan je poslal poslanca k bolniku nazaj z naročilom: „Le povejte onemu, ki vas je poslal, naj ne skuša Boga, in naj hitro vstane kaker po čudeži. Povejte mu pa tudi, da bode enkrat v resnici za smert bolan prejel sv. zakramente za vmirajoče, vender pa še ne bo vmerl za tisto boleznijo“. Ume se, da je navidezni bolnik hitro ozdravel. Tudi se je jako kesel, da se je derznil svetnika tako žaliti in skušati. — Kar mu je Solan še povedal, pripetilo se mu je v Panami leta 1623.

Še hujšo poskušnjo poterpežljivosti mu je napravil neki sobrat, učen in veljaven mož, da bi poskusil Solanovo svetost. Ko enkrat zboli in v postelji leži, so ga hodili bratje obiskovat. Bol-

nik pa je sam pri sebi sklenil, češ, če tudi Solan pride, ga bode hudo oštel. In res! Komaj Frančišek vrata odpre, vže prične nad njim režati, in to na glas, da bi ga tudi drugi slišali; rekel mu je, da je norec in hinavec; nikar naj ne misli, da bo se svojim priliznjenim obrazom tudi njega vodil za nos, kaker vodi ves svet; le pobere naj se, od koder je prišel, ker hinavcev in svetohlincev ne more terpeti. Naš svetnik se ne zmeni za to ploho psovk; mirno stoji, obličje mu prihaja vedno bolj veselo in prične se smejati na ves glas, rekoč: „O, ljubi brat, ti imaš pač prav; kar si govoril, je gola resnica“.

Zopet drugi veljaven redovnik je hotel na drugi način poskusiti njegovo ponižnost in poterpežljivost. Šel je v izbo k svetniku ter pričel govoriti tako: „Oj, nesrečni človek! v koliko skerbi te je zapletla tvoja nečimernost in ošabnost! Misliš li, da boš vedno slepil sè svojo potuhnjenostjo in hinavstvom? Saj vemo, da delaš vse iz hinavstva, da bi te imeli za pobožnega in svetega“. — Solan, ko sliši brata tako govorečega, je bil napolnjen z nebeškim veseljem. Pade na kolena in poljubi grajalca noge. Tudi ga zagotovi, da je po vsem govoril resnico. Nihče ga ne pozna bolje kaker on; naj mu zato odpusti in prosi za-nj Boga, da bo milostiv njegovi duši. — Seveda brat ni pričakoval takega odgovora; ves skesan se poslovi od svetnika, misleč si, velika je bila moja prederznost, ali še večja svetost Frančiška Solana.

Tudi provincijal sam je pripravil svetniku hudo poskušnjo. Ko je bil Solan vže slaboten in bolehen, zbral si ga je predstojnik za spremljevalca na dolgo pot. Brez vgovora, z veseljem kaker ga ima otrok, ki sme iti z očetom, pripravil se je na pot. Ali njegovo slabotno telo je veliko terpelo, če tudi ni kazal tega. Devet milj daleč je lezel, slednjič mu opešajo moči, da na poti obnemore. Tudi se ga je latila huda merzlica. Predstojniku je bilo žal, da ga je vzel sè seboj, ker je vže menil, da bo tu izdihnil dušo. Daje mu serčnost in ga prosi, naj zbere vse moči in gre v samostan, v katerega sam hoče, da zopet okrevi. Ali Solan reče, da mu ne gre izbirati, mariveč vbogati.

Ta poterpežljivost Frančiška Solana kaže doveršeno krepost, ki bolj priča njegovo svetost kaker njegovi čudeži in prerokovanja. Seveda taka zapeljevanja ni odobravati, ker človek ostane le človek, če tudi hrepeni po popolnosti. Zapeljevati in skušati ljudi je delo hudobnega duha, ki je hotel tudi Jezusa v puščavi

zapeljati. Njemu podobni so tisti, ki hočejo osebe, ki po popolnosti hrepene skušati, češ, saj se kažejo pobožne, naj se vadijo v kreposti. Če tako osebo premaga človeška slabost, potem pa kriče: glej svetohlinko! Tako ravnanje je delo hudobnega duha.

Vže več časa je telesno hiral Solan. Njegov želodec je oslabil, njegovo truplo je bilo le kost in koža. Kako bi moglo tudi biti drugače, ker je tako ostro in spokorno živel. Tudi je bil spolnil vže 60. leto svoje dobe. Vsa ta leta je posvetil na čast božjo in na prid svojega bližnjega. — Leta 1610 ga zgrabi meseca maja huda merzlica, ki mu je drob kar sežgati hotela. Spoznal je, da se mu bliža zadnja ura. To pa služabnika božjega ni delalo žalostnega, marveč ga je napolnjevalo z nebeškim veseljem. Poleg njegove postelje je stal križ, da je v sladki ljubezni zatopljen premišljeval Jezusovo terpljenje, ter hvalil Boga tako: „Oj, kako sem srečen, da mi je zdaj Bog sam prišel na pomoč ter tepe moje nevredno telo, ker ga sam več ne morem strahovati. Hvaljen bodi, o Bog, ki si zvest v najhujši stiski tistim, ki na-te zaupajo. Kedar so ga bolečine hudo pekle, prosil je sobrate, naj mu zapojó kako cerkveno Marijino pesem, in precej se je razveselil, kaker bi mu bila nebeška kraljica porahljala posteljo in vtolažila bolečine. Tudi je prosil brata, da mu je bral premišljevanja zv. Ludovika Granaškega. Pogostokrat se je zameknil mej branjem. Posebno rad pa je imel, da so mu brali terpljenje našega gospoda Jezusa Kristusa, kaker ga je popisal sv. evangelist Janez. Seveda se je moralo brati po časi, ker se je skoraj pri vsaki verstici zameknil v premišljevanji tritkega terpljenja. Ko se je zopet zavedel, zdihnil je: „Hvala Bogu!“ Koliker bolj se je bližal smerti, tem bolj je gorela njegova duša ljubezni božje. Ena misel, beseda o nebesih, o Bogu, o ljubezni Jezusovi je bila dovolj, da je splavala njegova duša v nebeške višave. Ko mu necega dne njegov spovednik P. Frančišek Mendosa prične govoriti o veselji, ki ga vživajo izvoljeni v nebeškem Jeruzalemu, kjer gledajo od obličja do obličja trojedinega Boga, prevzame svetnika toliko kopernenje po nebeškem veselji, da se zamakne. Roke je imel razprosterte in kvišku vzdignjene, usta odperta, oči nepremakljive, pa svitle. Spovednik se prestraši, meneč, da je že mertev. Prične ga tresti, pa ni bilo čutiti več življenja v svetniku. Bolnik ni slišal ni videl. Njegova duša je bila zamaknjena v nebeški Jeruzalem. Ko se je zopet zavedel, zdihnil je: „Naj hvali moja duša Gospoda!“

Ker Solan vže osem dni ni ničesar jedel, opomnil ga je zdravnik. naj vender kaj zavžije, da mu bo Bog dal zopet ljubo zdravje. Smeje odgovori Frančišek, da sicer rad stori, kar želi zdravnik; ali ve naj, da je božja previdnost sklenila, da bo vmerl za to boleznijo; tega se pa tudi preserčno veseli in hvali Boga. Ravno ta zdravnik je tudi rekel, da je čeznatorno, ker Solan pri toliki notranji gorkoti, ki ga razjeda, še živi toliko časa brez jedi. Zopet drugi zdravnik je terdil, da ni mogoče v tem stanu živeti le še 24 ur. Če tudi je svetnik vedel, da bode vmerl, vender so zdravniki in bratje storili vse, da mu še ohranijo življenje. Ali njegov oslavljen želodec ni mogel prebaviti ne jedi ne zdravil.

Na praznik presvete Trojice se je tako globoko zamislil v to skrivnost sv. vere, da je njegova duša, omamljena od ljubezni Boga Očeta, Sinu in sv. Duha, pozabila na bolečine in bolezen. Hitro skoči svetnik iz postelje in izbe ter plava po hodišču, kakor bi imel peroti, klicaje na glas: „Hvalimo Boga Očeta, Sinu in sv. Duha!“ Slednjič mu pride nasproti neki brat, katerega se oklene; ob tem pride zopet k zavesti in se od slabosti zgrudi na tla. Brat ga spravi zopet v celico. — Tudi na praznik sv. Rešnega telesa je imel Solan nebeško prikazen. Ko pride njegov spovednik k njemu, vidi, da mu obličje žari. Poln veselja je stezal svoje roke proti onemu kraju celice, kjer je videl prikazen; ter klical z močnim glasom: „Pridite, molimo in pokleknimo pred Gospoda!“ Vabil je vse stvari naj hvalijo Gospoda. Mej tem pa je vedno zerl zamaknjen, na oni kraj, kjer je videl nebeško prikazen. Ko zagleda spovednika, prosi ga, naj ga pusti samega. Ta gre iz cele in pusti svetnika samega, zatopljenega v nebeške skrivnosti.

Štirinajst dni pred smertjo je prejel poslednjo popotnico. Sedaj je bil kaker prenovljen. Zato mu reče P. Janez Venido, poznejši škof Arensejski, da bode gotovo še živel do porcijunkule in prejel odpustek. Frančišek pa mu odgovori, da se to sicer ne bo zgodilo; odpustka na praznik sv. Bonaventure pa upa še dočakati. Iz tega so sklepali, da bo svetnik zdihnil svojo dušo 14. julija. Od mladosti je namreč Solan posebno častil tega serafinskega učenika. Tudi je neketerim bratom povedal to naravnost.

Vedno je bilo polno obiskovavcev okoli njega. Sedaj so bili okoli njega bratje, sedaj druge imenitne osebe iz mesta.

Pred samostanom je čakala množica ljudi, želeč, še enkrat videti sv. moža ali pa vsaj zvedeti, kako je z boleznijo. — Tudi drobne ptice, ki so ga obletavale, ko je hodil po vertu, priletavale so na okno. V jutru 12. julija je priletela cela tropa krilatih pevcev na okno ter prepevala mile pesmi. Bolnik iznenadejan od te godbe reče svojemu strežniku bratu Janeza: „O, brat Janez, kako dober je vender Bog do mene! poslal mi je svoje angelje, da me tolažijo in razveseljujejo.“

Ta dan je Solan tudi prejel zakrament sv. poslednjega olja ter hvalil Boga za to milost. Potem je prosil zbrane sobrate odpuščenja, češ, da jim ni dajal dobrega zgleda, kaker bi bil moral. Vsi so jokali, ker so ga vsi ljubili in spoštovali. Milo jih je gledal in opominjal, naj ljubijo Boga, spolnjujejo božje zapovedi in vodilo ter jim govoril o večnem plačilu v nebesih. Potem je za slovo podal slehernemu roko, s priserčno željo, da se v nebesih zopet snidejo.

Telo Solanovo se je vže jelo spreminjati. Sploh so menili, da je prišla poslednja noč. Zunaj so čakali bratje, da ne zamude videti, kako vmerje svetnik. V celi je bilo tiho in mirno. Solan je ležal spremenjen, deržeč križ v roki; poleg njega je sedel njegov spovednik in še nekaj bratov. Sedaj reče bolnik P. Frančišku Nunjesu, naj gre naznanit bratom, ki čakajo zunaj, naj gredo le k počitku, ker to noč še ne bo vmerl, ampak na god sv. Bonaventure. Ker so iz mesta videli nad samostanom neko čudno svetlobo, menilo je vse, da je svetnik vmerl. Zato je nastala velika gnječa pred samostanom v jutru, ker je vse hotelo videti svetnika ali dobiti kak spominik od njega. Le bolj odlične osebe so pustili k bolniku; opominjal jih je prijazno k ljubezni do Boga. Posebno ljubeznjiv pa je bil do otrok, jih blagoslovil in se prav po otroško kratkočasil z njimi. Videti to so tudi najbolj žalostnim prešle solze. Tako je pretekel dan pred njegovo smertjo. Po noči je zerl Solan nepremekljivo na križanega. Bratje so menili, da je vže mertev, pa žila je še vtripala.

Proti polnoči je bila zopet videti čudna svetloba nad samostanom. Svetnik se zbudi iz zamaknenja in zdihne: „Veselim se tega, kar mi je bilo naznanjeno; šel bom v hišo Gospodovo.“ Vesel je bil, kaker bi se pripravljaj na svatovščino. Nekemu poleg stoječemu bratu je rekel: „O brat, veseli se z menoj! Po zasluženji Jezusa Kristusa mi je zagotovljena nebeška slava.“

Drugi brat prosi bolnika jokaje: „Oj, ljubi brat, ker te bo sedaj Bog poklical k sebi, spominjaj se na me, ko bodeš vžival nebeško slavo.“ Vmirajoči mu odgovori: „Zagotovljeno mi je, da bom prišel v nebesa po zasluženji terpljenja in smerti našega gospoda Jezusa Kristusa; za svojo osebo pa sem velik grešnik; in kedar pridem v zaželeno domovino, obljubim vam ostati zvest prijatelj.“

Napoči 14. dan julija, god sv. Bonaventure. Na vse zgodaj se zberó redovniki v celi vmirajočega in po hodišču, da tukaj opravijo navadne cerkvene molitve. Vmirajoči jih z jezikom ni mogel več spremljati, pač pa v duhu. Keder so ponovili besede: Čast Očetu, Sinu in sv. Duhu i. t. d., povzdignil je Solan roke kvišku, se ozerl proti nebu in zdihnil: „Hvaljen bodi Bog.“ Pred oknom pa so drobni krilati pevci pomagali hvaliti Boga.— Proti deveti uri se svetnik zamakne. Ko je zopet k sebi prišel, je pripovedoval, da je videl sv. Petra Aljkantarskega in sv. Terzijo, ki sta mu rekla: „O zveličavna pokora, ki je dobila toliko plačilo!“

Kmalu potem je začel svetnik vmirati. Bratje so peli cerkvene psalme in potem vero. Ura bije enajst. Ko zbrani zapoje v veri besede: „In je človek postal po sv. Duhu in iz Marije Device meso na-se vzel“, naznanili so zvonovi iz zvonika, da je povzdigovanje pri slovesnem duhovnem opraviilu, ki se je obhajalo na čast sv. Bonaventuri. Spomin na Jezusa v presvetem Rešnem telesu, na Marijo, božjo porodnico in na sv. Bonaventuro še enkrat z veseljem prešine dušo vmirajočega. Obličje mu je kaker spremenjeno; goreče poljubi križanega in zašepeta: „Hvaljen bodi Bog!“ — in odselila se je njegova duša po nebeško plačilo.

Smertna tihota nastane po celi. Petje bratov vmolkne, tudi ptički prenehajo. Le tiho zdihovanje se je slišalo. Nihče si ne upa vstati ter iti k merliču. Slednjič se je moralo vender le zgoditi. Počasi se mu bližajo eden za drugim in zro v njegovo spremenjeno obličje. Oči je imel odperte ter serpo zerl proti nebu, lice in ustnice so ostale erdeče. roke pa ste bile bele ko sneg in gorke; neka lepodišeča vonjava je puhtela iz njegovega trupla; nohtje na rokah in nogah so bili beli, pa videti je bilo pod njimi erdečkasto meso; truplo je ostalo gorko in gibčno. Bolj podoben je bil spečemu človeku, kaker merliču. Vso lepoto, katero je imel v mladeniških letih, pa jo po ostri pokori zgu-

bil, zadobil je zopet po smerti. Kaker blisk hitro se po Limi raznese vest, da je vmerl Frančišek Solan.

Proti dvanajsti uri so odnesli mej petjem truplo, da ga v kapelici polože na mertaški oder, kjer ga morejo obiskovalci videti. Precej po svetnikovi smerti so se pričeli na njegovo prošnjo čudeži goditi; on, ki je v življenji pomagal, komer je le mogel, tudi po smerti svojih ni zapustil. — Ko so nesli truplo svetnikovo mimo bolnišnice, so zlezli bolniki iz svojih postelj, da vidijo še enkrat ljubeznjivo obličje svetnikovo. Tudi so se priporočali njegovi priprošnji. Ko so odnesli merliča na mertaški oder, so se čutili vsi bolniki zdrave in čverste. Ni jim bilo več treba iti v postelje.

Namestni kralj, mejni grof de Montes Klaros je sporočil samostanskemu predstojniku, naj pogreb odlože do družega dné, ker hoče sam osebno skazati zadnjo čast možu, katerega je v življenji tolikanj čislal. Tudi pobožnih obiskovavcev je bila kapelica ves dan polna, da se je kar terlo od prevelike gnječe. Sleherni je želel dobiti kak spominik. Eni so tergali in rezali kosce od njegove obleke, drugi pokladali na svetnika rožne vence in druge reči. Ni bilo moči zabraniti množici vhoda. Preden je nastala noč, so morali vže četrto obleko (habit) dati svetniku. Naročili so stražo, pa tudi to ni nič pomagalo. Navdušena množica je kar sè silo hotela k svetniku. Vsak nov čudežni dogodek jo je navduševal z novim zaupanjem. Nezmožno je vsako pero opisati dostojno, zaupanje in navdušenost, katero so imeli pobivalci mesta Lime do svetnika, ki jim je bil v življenji vodnik in tolažnik. Zlasti so se betežni gnili do merliča, da zadobé na njegovo priprošnjo pomoč. — Janez Sedan iz reda sv. Dominika se je precej poslužil te prilike. Vže dolgo je imel hude bolečine v glavi; sè zaupanjem položi roko svetnikovo na svojo glavo, in glej! pri tej priči prenehajo bolečine. — Zopet drugi redovnik Didak de Estrada je imel hudo merzlico, ki ga je vže dolgo izdelavala. Sè zaupanjem se dotakne z glavo svetnikovih nog, — in merzlica ga je pustila. — Tacih dogodkov, ki so se prvi dan po njegovi smerti zgodili, nam pripovedujejo pisavci njegovega življenja še mnogo. Zgodili so se s tem, da so se svetnika dotaknili, ali pa košček njegove obleke položili na se. Neka gospa je ozdravela od celo ostudne bolezni — raka, ko je položila košček obleke na rano in obljubila, da se hoče

vsako sredo postiti svetniku na čast. Bila je namreč ravno sreda tisti dan, ko je Solan vmerl.

Še le pozno zvečer se je posrečilo straži in redovnikom, da so mogli odpraviti ljudi in zapreti samostanska vrata. Vso noč so hodili sedaj redovniki molit k merliču, kjer so molili in zdihovali po ljubljencu; pokladali so rožne vence v njegove roke, ki so bile še gorke. Neki brat, Mihael de Sagamingo z imenom, hotel si je za spomin odrezati košček nohta na nogi. V naglici je pregloboko vrezal v meso. Kako se prestraši, ko prične iz rane teči kri. „O, čudež, čudež!“ je klical. — Tudi pet zdravnikov je prišlo, da preiščejo, če je Solan res mertev in od kod to, da je njegovo telo, kaker bi bilo živo. Njih vednost ni zna-la tega razložiti, poterdili so, da je le po čudežu to mogoče. — Proti polnoči, — bila je jako temna in merzla noč, v južni Ameriki je namreč o tem času zima, ko imamo mi poletje, — zapazijo ljudje nad samostanom svitlo luč, ki je vse po okolici razsvetljevala, po tem pa zopet zginila. To se je ponavljalo 10 do 20 krat. Ljudje, ki so jo videli, zbirali so se po terghih ter klicali: čudež, čudež! Še ponoči je hotelo veliko ljudi v samostan, da bi se doteknili z rožnimi venci, podobami, in drugimi rečmi svetnikovega trupla. Vratar jim je spolnil željo ter nosil take reči v kapelo. Proti trem v jutru pa je bila vže tolika gnječa pred samostanom, da so morali odpreti vrata, ker bi jih bili drugači vlomili sè silo.

Proti deveti uri sta prišla namestni kralj sè svojim sijajnim spremstvom in nadškof Jernej Labo Gerero sè stolnim kapiteljnom in drugo duhovščino, za temi pa brezštevilna množica ljudi. Stopivši v kapelo poklekneti in poljubita svetniku noge. Po zgledu teh je to storilo tudi spremstvo. Potem sta nadškof in namestni kralj vsak na enem koncu zadela na ramo nosilnico, na kateri je ležal svetnik, ob straneh so jim pomagali odlični duhovniki in predstojniki redov. Le počasi se je pomikal sprevod proti cerkvi in v cerkev, ki je bila, če tudi je jako velika, vsa natlačena ljudi. Z največo silo je delala straža prostor po cerkvi. Sleherni je želel še enkrat videti svetega moža in se dotekniti vsaj nosilnic. V gnječi so zgubljali ljudje klobuke, suknje, gospem so se tenčice tergale v kosce. Slednjič je prišel sprevod z dragocenim zakladom na odločeni kraj v cerkvi. Polagoma se je vernil red mej množico in pričeli so se cerkveni obredi. Molitve je imel generalni komisar in poznejši škof P.

Janez Venido. Po sv. maši pa je imel provincijal jezuitov P. Janez Sebastijan, častitljiv in jako pobožen mož, primeren nagrobni govor. Z zgovorno besedo je opisal poslušavcem čudapolno življenje, velike čednosti, mnoge čudeže in sv. smert častitljivega očeta Frančiška Solana. Na glas so se jokali poslušavci in terkali na persi zaradi svojih grehov, češ, Bog je svetega moža poklical k sebi, ker ga niso bili vredni.

Pod velikim oltarjem je bila prostorna obokana kapela z oltarjem, pa vže precej zapuščena. Tu notri so pokopavali redovnike. Tudi Frančišek Solan naj v leseni kersti (trugi) tukaj počiva. Preden so zabili pokrov, je vzel namestni kralj sè zlatom bogato pleteno blazinico, na kateri je klečal, dejal jo svetniku pod glavo, poprejšno iz debelega sukna pa je vzel sè seboj kot dragocen zaklad in spomin. Stotnik častne straže, Dominik de Bustnika, se ob tej priliki spomni svoje za smert bolne žene. Berzo odreže košček obleke ter ga potisne v žep. Ko pride domov, položi ta ostanek na bolno ženo. Ni ga varalo zaupanje, ki ga je stavil na priprošnjo svetnikovo. Žena ozdravi in še tisti dan je klečala popolnoma zdrava na svetnikovem grobu, ter v goreči molitvi se zahvaljevala Bogu za milost, ki jo jej je skazal ne njegovo priprošnjo. — Frančišek Solan je vmerl v 61. letu svoje starosti za časa rimskega papeža Pavla V. in španjskega kralja Filipa III.

„Kedor hoče za menoj priti, naj zatajuje samega sebe, naj zadene svoj križ na svoje rame in hodi za menoj,“ — (Luk. 9, 23.).

S temi besedami vabi nebeški kralj Jezus svoje učence za seboj na pot križev in težav, ki gotovo pripelje v nebeški Jeruzalem. Zvesto je hodil, kaker smo videli, po tej poti za Jezusom sv. Frančišek Solan, pa tudi dosegel krono nebeško.

Ako hočeš, dragi bravec, iti v življenje, bodi na terpljenje vedno pripravljen, zakaj „kogar Bog ljubi, tega tepe; tepe pa vsakega sinu, ki ga sprejme za svojega,“ piše sv. Pavel. Ako te toraj Bog obišče s križem, stiska te revščina, potreba, bolezen, preganjanje, zaničevanje, obrekovanje ali kaka druga nadloga, je to znamenje, da te Bog ljubi. Ako to terpljenje voljno prenašaš vdan v božjo voljo, je to gotova pot v nebesa. Pobožnemu kristijanu pač noben dan ne sme prejeti, da bi na večer ne mogel reči: to in to sem iz ljubezni do Jezusa danes terpel, ali v tem in tem sem se iz ljubezni do

njega premagal. Le začni in z ljubeznijo se okleni svojega križa, ter misli, da ga moraš tako in tako nositi; nosi ga toraj sè zaslužanjem. Oziraj se na Jezusa in njegove svetnike, ki so šli pred teboj. Oziraj se proti nebu, kjer te čaka zaslužena krona. Ne boj se opešati, saj te podpira Jezus sè svojo milostjo! Bodi serčan in stanovit; zakaj konec zatajevanja in križev je večno zveličanje.

Nekaj misli o načinu

molitve in premišljevanja.

(Nabral P. — n—n.)

II.

(Dalje in konec.)

Kaj pa, ako nimaš premišljevalne knjige pri rokah, ali ti ni mogoče tudi tedaj premišljevati? O da! S pripomočki, ki so bili v začetku tega odstavka navedeni in s prepričanjem, da je premišljevanje molitev in ne golo mišljenje, si lahko pomagaš. Na pomoč ti pride tudi kerščanski nauk, življenje Svetnikov, posebno pa Kristusovo življenje in smert, pa tudi kar si zapomniš iz drugih pobožnih knjig.

Konča pa se premišljevanje po sv. Alfonsu tako-le: 1. Zahvali se Bogu za prejeto razsvetljenje; — 2. skleni to, kar si odločil in namenil, tudi resnično izpeljati; — 3. prosi Boga po Jezusu in Mariji za pomoč in podporo, da boš mogel ostati stanovit do konca. Ne zabi tudi prositi Boga za vboge duše v vicah in za spreobrnjenje grešnikov.

Prav lepo bi bilo, da pobožni slovenski premišljevalec priporoči dobremu Očetu v nebesih naše vboge, nesrečne in zaslepljene brate, ki so ločeni od rimske cerkve, da bi tudi njim zasvetila kmalu luč spoznanja in resnice, miru in ponižnosti, kaker tudi vsim nevernikom in krivovercem. Sveti Janez Zlatousti pravi, da marljiva skerb za naše brate je gotovo znamenje, da Jezusa ljubimo.

Sveti Peter Aljkantarski priporoča še več takih molitev, za papeža, za cerkvene redove in predstojnike in dostojanstvenike,

za kralje in vladarje in za vboge terpeče in nesrečne, in druge prošnje.

Stori pa to po priložnosti in času, kaker se bolj pripravnega čutiš.

Tukaj imaš, draga duša, tedaj nekaj navoda, kako da lahko premišljuješ. Ako pa ti morebiti kateri drugi nauk bolj vgaja, pa se ga poslužuj, samo da do pravega cilja prideš, naj bo že po eni ali drugi poti. Neketerim vgaja bolj en način premišljevanja, drugim drugi. V slovenskih knjigah najdeš tudi o tem kaj pisanega, n. pr. v Filoteji, v Nebeški hrani in tudi v „Kristusovem življenju in smerti.“

Prosim te pa, da nikaker ne opusti premišljevalne molitve. Sperva mogoče da ti ne bo tako prijetna, ali poznej ti bo de prav draga. Prosi pa tudi serčno Boga za dar take molitve.

Na koncu tega odstavka naj sledi še odgovor na vprašanje, o katerih stvareh je najkoristniše premišljevali?

Draga duša, o tem, kar tebe najbolj miče, kar se tebi potrebnije zdi, kar tebi najbolj tekne, o tem tedaj premišluj.

Zelo koristno je premišljevali resnice svete vere, posebno pa smert, sodbo, srečno ali nesrečno večnost, ki nas čaka. „Spominjaj se poslednjih reči in vekomaj ne boš grešil“ pravi sv. Duh.

Neizmerno koristno je pa premišljevali Kristusovo življenje in smert. Sveti Bonaventura pravi: „Nikjer ne najdeš, kar bi te moglo tako podučiti proti praznemu prilizovanju in minljivim stvarim, proti togi in zopernostim, proti napadu sovražnikov in hudobij, — kaker v življenju Gospoda Jezusa, ki je bilo brez pomanjkljaja napopolniše.“ — Kako koristno in Jezusu drago je pa premišljevanje zlasti Kristusovega terpljenja, to je on sam svetnikom razodel. O tem lahko čitaš v že priporočenih knjigi „Kristusovo življenje in smert II del“. Sveti Frančišek Saleški pravi, da naj bi vsaki kristijan navadno Kristusovo terpljenje premišljeval. — „O kako izverstna knjiga je Kristusovo terpljenje — pravi sveti Alfons! Ona nam kaže bolj jasno, kaker vsaketera druga, hudobijo greha vsmiljenje in ljubezen božjo do nas.“

Neki prav pobožen človek je neprestano Jezusa prosil, naj mu razodene, kako mu more najprijetniše služiti. Nekedaj zagleda Jezusa s križem, ki se mu bliža. Gospod mu reče: „Ne moreš mi skazati prijetniše in ljubezniviše službe, kaker če mi pomagaš ta križ nositi.“

„Kako naj ti vendar pomagam?“ ga vpraša. Jezus mu pa odgovori: „Nosi moj križ v srcu, tako da se ga večkrat domisliš in sočutje imaš; — v ustih, s pobožnim zahvaljevanjem; — v ušesih, da ukaželjno poslušаш oznanjevanje mojega terpljenja; — na herbtu sè stanovitnim zatajevanjem svojega mesa.“

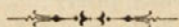
Pobožni človek je tudi tako pridno ravnal in po takem potu dospel v kratkem času na verhunc svetosti.

Za sklep naj sledijo nekatere besede svete Terezije „Hudobni duh ve, da je duša, katera se stanovitno premišljevalni molitvi vda, za njega zgubljena. Prepričana sem, da tistega, ki je v premišljevalni molitvi stovit, slednjič Gospod vendar v zavetje zveličanja pripelje, akoravno mu more hudobni tudi mnogo krivic naštetih.

Kedor se na potu premišljevalne molitve ne vstavi, pride, čeravno počasi, vendar do cilja.

Božja ljubezen ne obstoji v sladkih občutkih, ampak v stovitni in ponižni službi božji.

Sè suhoto in skušnjavami poskuša Bog duše, ki njega ljubijo. Ako bi zapuščanje tudi celo življenje trajalo, nikar naj duša premišljevalne molitve ne opusti; prišel bo čas, da ji bo vse bogato povernjeno.“

Spoved.

(Po sv. Alfonsu P. A. F.)

(Dalje in konec.)

7. Sklep pri spovedi, da je dober, mora biti tretjič terden, splošen in delaven. Nekateri pravijo: Rad bi hotel, da ne bi več storil tega greha; rad bi hotel, da ne bi več razžalil Boga. Oh, to: rad bi hotel, kaž, da sklep ni terden. Da bo terden, moraš reči z odločeno voljo: nočem več storiti tega greha, nočem več radovoljno žaliti Boga. Sklep mora biti drugič splošen, da grešnik sklene varovati se vseh grehov brez izjeme, seveda smertnih grehov, ker glede majhnih grehov je za veljavno spoved vže dosti, da se le ene verste majhnih grehov skesaš in skleneš se je ogibati. Bolj popolne osebe morajo pa skleniti, da se bodo

ogibale vseh majhnih, radovoljno storjenih grehov. Glede neradovoljno storjenih grehov, (ker se ne moreš vseh ogibati), vže zadostuje, da skleneš varovati se jih koliker le moreš. Sklep mora biti tretjič delaven, to je. napeljevati mora grešnika, da se poprime pripomočkov, s katerimi se varuje obtoženih grehov, posebno pa, da beži pred bližnjimi priložnostmi, da zopet ne pade. Bližna priložnost je ta, v kateri je oseba vže večkrat smertno grešila ali pa je dala priložnost brez pravega vzroka, da so drugi grešili. V tem slučaju pa ne zadostuje, da skleneš zapustiti samo greh, potrebno je še tudi, da zapustiš priložnost, sicer bi bile vse tvoje spovedi neveljavne, ako bi tudi tisočkrat prejel sveto odvezo. ker ravno to, da nočeš zapustiti bližnje priložnosti v smertni greh, je vže samo na sebi smertni greh. Nov smertni greh in božji rop stori, kedor prejme sveto odvezo, ne da bi sklenil zapustiti bližnjo priložnost.

8. Pa poreče kateri: „ako odpravim ono osebo, ako raztergam prijateljstvo s to osebo, se bodo drugi pohujšali zavoljo tega, ali bo pa vsak govoril o tej reči.“ Na to pravim jaz: ne govoriš prav, pohujšal boš marveč ti, ako ne raztergaš te priložnosti, ker vedo vsi, s kom občuješ. Vedi pa gotovo, da vže mislijo in se pogovarjajo o tej reči, dasiravno ne govorijo pred teboj. — Pa odverne kedo: „ako zapustim tako osebo, sem nevljuden in nehvaležen, ker mi pomaga. pri meni služi in mene podpira“. Tebi pomaga, pa k čemu? Pomaga te odverniti od Boga, tukaj nesrečno, tam pa še bolj nesrečno živeti. Je to nevljudnost? Je to nehvaležnost? Vljudni in hvaležni moramo biti nar poprej in nar bolj Jezusu Kristusu, ki je Gospod neskončnega veličastva, in od keterega smo prejeli neizmerne dobrote. — Odgovoriš: „obljubil sem jej, da je ne zapustim“. Nisi pa obljudil še poprej Jezusu Kristusu, da ne bodeš ljubil družega kaker njega? Nisi rekel vže večkrat, da nočeš družega ljubljenca imeti, kaker njega?, da nočeš ljubiti družega, ne od družega ljubljen biti, kaker od Boga? Kaj govoriš zdaj o drugi obljudbi? Strast te zapeljava, ali ne vidiš, da govoriš tako in iščeš prazne izgovore, da se tako večno pogubiš? Zbudi se, ne žali več serca svojega ženina! Raniš tako rekoč njegovo serce, ako vidi, da ti, njegova nevesta, družega ljubiš namesto njega. To je razodel nekega dne sveti Lujtgardi. Ko se je nesrečno vjela v nekem hudobnem prijateljstvu, prikaže se jej Jezus in jej pokaže svoje hudo raneno serce. Ko to zagleda, skesa se in objokuje svojo

zmoto. Ko sreča potem svojega mladeniča, serčno preterga zvezo ž njim rekoč, da ne more ljubiti družega kaker Jezusa Kristusa, s katerim se je zaročila. Od takrat je vedno ljubila svojega nebeškega ženina in zdaj je svetnica.

9. Razun sramožljivosti obuja nadalje satan duši tudi mnogo slepote in praznega strahu. Neketeri si misli: „spovednik me bo pa ozmerjal, ako sliši ta greh.“ Zakaj te bo ozmerjal? Povej mi, bi ti, če bi bil spovednik, ozmerjal vbogega spokornika, ki bi k tebi prišel in ti razodel svojo revščino. ker zaupa tebi, da mu bodeš pomagal vstati, ko je padel? Kako moreš tedaj misliti, da te bo spovednik ozmerjal in osramotil, ako se mu poveš svojih grehov, ker ga veže njegova služba sè vso ljubeznijo sprejemati te. ki hodijo k spovedi? — „Spovednik se bo pa vsaj pohujšal nad menoj in mu bom vedno zopern.“ Vse to ni res. Pohujšal se ne bo, temveč spodbudil se bo k dobremu, ko vidi, da si se pripravil tako dobro in tako odkritoserčno poveš svoje grehe, dasiravno se sramuješ. Ne bo slišal spovednik potem pri drugih s ovedih morebiti ravno takih grehov, če ne večih kaker so tvoji? O ke bi bil samo ti razžalil Boga! Ravno tako ni res, da te bo spovednik zaničaval, čislal te bo mariveč še bolj in skerbil bo bolj ti pomagati, ker vanj zaupaš, ko mu odkritoserčno poveš svojo revščino. — „Oh, kaj pa zdaj?“ praviš. „Hočem iti k spovedi o kaki posebni priložnosti.“ Mej tem pa hočeš živeti v nemilosti pri Bogu, v nevarnosti, da se večno ne pogubiš, da te bo v peklu vest pekla in tvojo dušo mesarila, da ne bodeš vžival počitka ne po noči, ne po dnevi in samo zavoljo tega, ker nočeš reči besedice spovedniku: duhovni oče! po nesreči sem grešil, zavoljo tega pa nočem obupati. Ti praviš: „k spovedi pojdem o posebni priložnosti“, mej tem pa hočeš pridedati k storjemu grehu še več ropov božjih. Veš, kako strašan greh je božji rop? Hočeš tedaj svoji duši v strup večne smerti spremeniti zdravilo, katero je pripravil Jezus Kristus sè svojo kervjo v zakramentu sv. pokore? — „Spovedal se bom v kratkem“. Ako pa vmerješ neprevidoma, kar se dandanas tako pogosto godi in skoraj vsak dan slišiš, da so naenkrat vmerle neketere osebe, kaj bo s teboj potem celo večnost?

10 „Jaz pa ne zaupam svojemu spovedniku“. Pojdi pa k drugemu, tako si lahko pomagaš v svoji potrebi. Slednjič, postavimo pa, da nimaš družega spovednika, kateremu bi se razodel, kaker svojega, povej mi, ako bi imel rano, za katero bi moral

vmreti, če ne bi hitro rabil potrebnih pripomočkov, ne bi hitro poklical ranocelnika, ako bi te bilo tudi zelo sram, samo da bi ušel smerti? Zakaj se pa ne odločiš, da bi ozdravil svojo mrtvo dušo in sebe rešil pekla? Pomisli tudi, da ti ne pomaga, ako vže rečeš: „obtožim se vseh svojih grehov, ketere sem storil od svoje mladosti do zdaj in kaker so Bogu znani,“ ako pa ne razodeneš svoje vesti, ne pomagajo ti te besede družega, kaker, da si še bolj zaslepljen in bližej večnega pogubljenja.

11. Ohrabri se in premagaj junaško to sramožljivost! Satan dela, da se ti dozdeva tako velika. Zadosti bo, ako se začneš razodevati in hitro bo zginil ves tvoj strah. Vedi pa, da boš po spovedi, pri kateri poveš vse grehe, bolj vesel, kaker če bi postal kralj vse zemlje. Priporočuj se presv. Mariji, da ti zadobi moč premagati vsako zopernost. Ako se bojiš povedati svoj greh precej v začetku, stori tako in reci spovedniku: duhovni oče! pomagajte mi, ker potrebujem vaše pomoči. Imam greh in se ga ne upam spovedati. Spovednik bo potem lahko vedel zapoditi zverino iz njenega skrivnega kota, ketera te hoče požreti; ti pa ne boš občutil mej tem obene velike težave. Zadosti je, da odgovoriš: „da“, ali pa „ne“. Storiš lahko tudi tako: ako nočeš povedati svojega greha z besedami, zapiši ga na popir in daj ga spovedniku rekoč: obtožim se tega greha, keterega ste prebrali. Glej! vže je zginil od tebe večni in časni pekel; prejel si milost božjo in ž njo mirno vest. Vedi tudi, da koliker bolj se boš silil premagati sebe, toliko večja bo ljubezen, s katero te bo Bog objel. Pater Pavel Segneri (Sénjeri) mlajši pripoveduje o neki redovnici, da se je spovedala s tako močjo nekih grehov ketere je storila v svojih otročjih letih, da je omedlela in se zgrudila, ko jih je razodela spovedniku. Bog jo je pa tudi poplašal za to premaganje; dal jej je tako kesanje in ljubezen, da se je od te ure popolnoma vdala popolnosti, se ojstro pokorila in vmerla v duhu svetosti.

12. Nočem te pa vznemiriti s tem, kar sem zgoraj rekel. To zadeva samo tiste, ki imajo na svoji vesti velike in gotovo storjene grehe in se jih nočejo spovedati zavoljo sramožljivosti. Ako dvojiš, si li storil ta ali oni greh, ali, si li opravil slabo sveto spoved, storiš dobro, če poveš to spovedniku, da boš bolj miren, ako nimaš pretenke vesti, ker takim, ki so pretenke vesti, se nikaker ne sme svetovati, da bi se spovedovali svojih dvomov. Dobro je, da razodeneš svojemu spovedniku dvojbe, ki vzne-

mirjajo, vsaj v svoje poniževanje. Kar nar bolj želim, je to, da bi vsak odkril spovedniku svoje strasti, svoja nagnenja in vzroke svojih skušnjav, ker le takrat more spovednik zatreti korenine. Ako ne pokončaš korenin, ne bodo skušnjave nigdar zginile in v veliki nevarnosti si, da vanje dovoliš, kedar moreš odstraniti vzrok pa ga vendar le ne odstraniš. Pomagalo bo tudi neketerim v poniževanje, ako razodenejo, kaker posebno misli zoper čistost, dasiravno niso dovolili vanje. Sv. Filip Nerij pravi: „Ako odkriješ skušnjava, si jo vže na pol premagal.“ Rekel sem pa: neketeri; zopet drugim, ki so resnično pobožni in v tej reči prenatančni, ter se vedno bojé, niso li dovolili, bo koristilo neketerikrat, da se jim prepové obtoževati se te stvari, kolikerkrat ne vedo gotovo, so se pregrešili. To pa zato, ker takrat, ko mislijo, da bi za terdno zvedeli, ali so dovolili v greh ali ne, in da bi našli besede, s katerimi bi razložili spovedniku svojo skušnjava, tadaj ima njih domišljivost pred seboj ostudne podobe in so zavoljo tega še bolj nemirni. Vedno bolj nemiren bo tak človek, ker si podvoji strah ali je dovolil v greh ali ne. Dovolj, v tej stvari poslušaj svojega spovednika in se ravnaj kaker ti on veli. Kar ti posebno priporočam je to, da odkritoserčno in zvesto razodevaj duhovnemu očetu vse skrivnosti svojega serca, in da mu reč tako povej, kakršna je v resnici. Postavimo, da si grešil v dejanji, takrat še ni dosti, ako samo rečeš, da si imel slabe misli. Svetujem ti tudi ravno tako, da se izogibaj izgovarjanja, ko se spoveduješ svojih grehov. Kedor se izgovarja in skriva, kaže, da mu je malo žal, česar se spoveduje. Kedor misli, da je imel pravico storiti, kar je storil, o njem res nevem, kako se more tega kessati, dasiravno bi se moral. Neketeri omejujejo vso spoved na to, da povečavajo priložnosti, pri katerih so bili nevoljni ali so se pregrešili v drugi reči. Jaz pa pravim, čemu to? Spovej se storjenih grehov in pusti vzrok, zakaj si jih storil.

13. Razun tega opuščaj nepotrebno govorjenje. Čemu pripoveduješ spovedniku vsako zamero, katero so ti drugi storili? Čemu razodevaš njemu svoje bolezni, nadloge in zopernosti? Ako bi opustil vse to nepotrebno pripovedovanje, bi žalostovala čertert ure za celo spoved, pri kateri moraš naj bolj paziti na to, kako se boš znebil grehov, ketere delaš iz navade in kako boš postajal vedno popolniši. Neketeri nadalje pravijo pri vsaki spovedi vedno stare reči, ketere znajo na pamet, in to terpi vsaj

pol četerti uri: „Obtožim se, da sem premalo ljubil Boga, da nisem spolnil svoje dolžnosti, da nisem ljubil svojega bližnjega kaker sem bil dolžan,“ in take in enake reči. Čemu so vse te besede? Ni zgubljen ves čas? Pred vsem se pa vari, da ne boš govoril preserčno in prelubeznivo sè svojim spovednikom, ker more škodovati njemu in tebi. In res na tak način bo duša vedno prosta in ne bo nemirna ali zmešana, ako jo zapusti njen spovednik. — To velja o nepotrebnih pogovorih. Nasprotno pa, ako govori spovednik in sicer o rečeh, ki se tičejo vodstva tvoje duše, ne smeš mu segati v besedo, temuč poslušaj ga pazljivo, kar pravi, in ne misli na drugo. Nahajajo se neketeri, ki hočejo le sami govoriti in ako jim spovednik kaj reče, ga le nekoliko poslušajo. Sv. Frančišek Salezij pravi, da moramo zelo čislati besede, ketere govori v spovednici naš dušni vodnik, ker takrat nadomestuje Boga in Bog ga takrat razsvetljuje na poseben način, da govori to, kar nam bolj koristi v naš napredek.

14. Nahajamo osebe, piše nadalje sv. Aljfonz, ketere hočejo živeti brez dušnega vodnika misleč, da imajo svoja vodila in predstojnika in zato ne potrebujejo družega vodnika. Ne govorijo prav, zakaj razun tega se spodobi, da imajo še svojega dušnega vodnika in sicer zavoljo notranjih vaj kaker tudi da jih uči in vodi v zvananjih. „Res je, pravi sv. Gregor, da je Bog neposredno vodil neketere svetnike; take zglede pa, dostavlja svetnik, rajši častimo kaker posnemajmo, da ne bi kedo postal učitelj zmot, ki se sramuje biti učenec človeka.“ (S Greg. dial. lib. 1. c. 1.). Čednost je v sredi. Kaker je lenoba v duhovnem življenji pregreha, ravno tako je tudi neskromnost; dušni vodnik mora eno in drugo popravljati, ali pa pravo mero dajati in zato je potreben vodnik. Kedar ne bi našla duša svojega duhovnega vodnika, ki bi jo vodil k popolnosti, takrat ga nadomestuje Bog. Kedar se pa brani božjega namestnika, ko ga lahko ima, je prederzna in zato bo Bog dopustil, da zajde v mnoge zmotnjave. Bog bi nas lahko vse sam vodil, da nas pa ponižuje, hoče, da smo podložni in pokorni njegovim služabnikom. Kasijan pripoveduje o nekem puščavniku, ki je v puščavi od lakote medlel. Neki mož mu ponudi kruha, on se ga pa brani in mu reče, da pričakuje, da ga bo Bog sam nasitil. Ali vmerl je od lakote ta nesrečnej. Vprašaš, zakaj je pa Bog z jedjo hranil toliko let sv. Pavla puščavnika, ko mu je pošiljal kruha po krokarji, in zakaj ni skerbeld tudi za tega? Odgovor je jasen. Sv. Pavel ni imel jesti, ta

pa je imel, pa ni hotel, in zato ga je Bog zapustil. Kar sem tukaj rekel o telesni hrani, velja tudi o dušni jedi. Iz tega sklepa Kasijan, da ne zasluži tisti, da bi ga vodil Bog, ki se noče podvreči vodstvu modrih mož.

15 Spovednika si pa ne smeš izbrati tje v en dan, tudi tacega ne, ki je po tvojem nagnenji, temuč tega, kateri se ti zdi boljši za tvoj lastni napredek v popolnosti. Iz soda ne dobiš družega vina, kaker tega ki je v njem. Sv. Terezija pravi: „Ako ni dušni vodnik molitvi vdan, mu bo malo koristila njegova učenost. (Fundat. c. 3.). Ko si izbral spovednika, ne smeš ga zapustiti brez očitnega vzroka. Ako te spovednik ojstro svari, ni še vzrok, da bi ga zapustil, temuč veliko bolj, da nigdar ne zapustiš njegovega vodstva. Sv. Ludovik, francoski kralj, je dal svojemu sinu ta nauk: „Moj sin, je rekel, izvoli si spovednika, ki te bo znal podučevati in bo tako serčan, da te bo tudi posvaril, ako boš potreben.“ Ni slabšega spovednika od tega, ki malo graja pogreške svojega spovedanca in je preprizanesljiv, ker tako daje priliko spovedancu, da malo pazi na svoje pogreške. Ako imaš spovednika, ki te vodi po ozki poti in te ojstro graja, ako zapazi pri tebi radovoljne pogreške, čislaj ga visoko in nigdar ga ne zapusti.

16. Bodi nadalje pokoren svojemu spovedniku in še za las se ne oddalji od tega, kar ti prepoveduje ali dovoljuje, naj se ti to še tako dobro zdi, kar bi storil proti njegovemu svetu. Pri-poveduje se v življenji starih očakov, da je hotel neki mladenič, ki je vže daleč prišel na poti čednosti, zapustiti samostan in v puščavo iti, da bi tam samotno živel, pa vse proti svetu svojega duhovnega očeta. Pa kaj se zgodi? Necega dne hoče iz puščave obiskati svoje sorodnike na njih domu, kjer pa pozabi na puščavo in se vda razuzdanemu življenju. Odgovoriš mi morebiti, da te tvoj dušni vodnik, keterega si poslušal, ni dobro vodil, kaker so te zagotovili pozneje drugi duhovni očetje. Nar poprej ti odgovorim, da si se težko mogel zmotiti, ker si delal pod pokorščino; ako bi se to tudi zgodilo, veš, zakaj te je morebiti slabo vodil? Ker si ga vbogal le v enih rečeh, v drugih pa ne. Ako si ga vbogal tako pomanjkljivo, Bog ni dolžan dati svojo pomoč.

Izroči se pa popolnoma v roke svojega dušnega vodnika in terdno skleni, da ga hočeš vbogati v vsaki reči, potem tudi Bog ne bo nigdar dopustil, da bi se ti zmotil. Ako ne bi imel tvoj

spovednik primerne učenosti, bo vže Bog za to skerbil in jo sam nadomestil, zakaj nemogoče je, da bi se duša, ki se resno želi zveličati in zaupa Bogu, goljufala, ko je zvesto poslušala njegovega služabnika. Na koncu tega odstavka navaja sv. Alfonsz še lep nauk častitljive sestre Uršule, keterega dobro prevdari tudi ti, bogoljubni bralec.

Častitljiva sestra Uršula (Benicasa) je rekla svojim redovnicam: „Prepričajte se, moje sestre, obeden duhovni oče vas ne bo mogel storiti svetnice, ako se niste terdno odločile zatajevati lastno voljo in svoje strasti.“

Cvetlice iz puščave.

(Po Kr. Šmidu P. H. M.)

Kaj je boljše, hvala ali graja?

Pobožen tih brat je bil od svojih sobratov večkrat hudo grajan; vender je ostajal vselej enako jasen in vesel. Dejal je večkrat „Ti, ki nas grajajo in ki vidijo vsako napako, nam pomagajo, da napredujemo v kerščanski popolnosti. Oni pa, ki nas zmirom hvallijo, ki vidijo na nas vse dobro, so sovražniki našim dušam, in store, da lenarimo in se mudimo, in da v dobrem nazadujemo.“ Zatorej stoji zapisano tudi v svetem pismu: „Kteri kaznuje človeka z besedami, dobiva pozneje od njega več hvale in prijateljstva, kaker če ga s priliznenimi besedami goljufa“. Beseda, ki je bila nekdaj rečena ljudstvu izraelskemu, velja večkrat tudi nam: „Keteri vas blarujejo, vas goljufajo.“

Častiželjnost škodi.

Veliko samotarjev v puščavi se je živilo s košarstvom. Navadno je vsaki spletel na dan en koš. Mlad puščavnik pa je delal ves ljubi dolgi dan tako zelo, da je naredil dva koša. Oba koša postavi pred vrata svoje izbice. Sveti opat Patovij je šel mimo, videl koša, pa je dejal pri večerni skupščini: „Ta brat je od rane jutra pa do pozne noči naredil manj ko nič. Ker je s svojim delom iskal le svoje hvale, je delal za plačilo satanovo, in njemu je daroval ves svoj pot. Preljubi bratje, bodite vender iz serca ponižni. Ponižnost je podlaga pravi pobožnosti in vsem čednostim.“

Ne delaj dobro zavoljo ljudi.

Učenec svetega Makarija je dejal nekoč svojemu opatu: „Ko sem živel še mej brati v samostanu, sem mogel brez težave dolgo

se postiti, in vsako okrepilo odverniti: zdaj pa, ko sem daleč od bratov v svoji samini, se lakota oglaša prav kmalu in hudo, tako da se prav težko postim. Ljubi oče, povejte mi, od kod je to? — Makarij odgovori: „V samostanu so te videli sobratje, da se postiš in marsikateri potnik je s perstom kazal na te. V samini pa tvoje-ga posta nihče ne opazi, in tvoja častihlepnost nima hrane; ne si-ti te več človeška hvala, ki je prej delala, da si na lakoto pozab-ljeval.“ Prav potrebno nam je, da si k sercu jemljemo opomin Iz-veličarja: „Varujte se da ne boste delali svojih dobrih del, da bi jih ljudje videli, če ne, pri svojem nebeškem očetu ne bote imeli no-benega plačila.“

Hitra pokorščina.

Opat Siljvan je imel dvanajst učencev; med temi nekega Marka, ki ga je imel najrajši. Drugi so bili zavoljo tega neza-dovoljni, in ko prideta nekoč Siljevana obiskat dva tuja očeta, so se jima pritoževali nad dobrim modrim opatom. — Očeta sta go-vorila o tem opatu; ta je molčal. Vodi ju mimo celic svojih u-čencev, ter vsakega pokliče po imenu; toda nihče ne pride koj. Največ se jih je dalo čakati precej dolgo. Ko pride opat do zadnje cele, v kateri je bival Marko, poterka ter pokliče: Marko! Ta hip je stal Marko pred njim. — Siljvan stopi z očetoma v celico. Marko je bil spreten in priden lepopisec, ter je prepisa-val sveto pismo. Očeta sta ogledovala in občudovala njegovo neprimerljivo delo, ter opazila, da je zadnjo čerko začel, pa je ne končal, da je slušal brez odloga. Nato rečeta očeta: „Res, tudi naju veseli ta mladenič, ki ga tolikanj ceniš. Misliva, da zavoljo voljne svoje pokorščine mora biti ljub in drag tudi go-spodi Bogu.“ — Pokorščina je prijetna Bogu in ljudem.

Zahvala za vslišano molitev.

Sv. Tilj pri Velenjem (Štaj.) 6. sušca 1888. Tri-krat sem se zaupljivo v velikih zadregah obernil k Materi Božji sv. Antonu, sv. Frančišku in sv. Jožefu ter v devetdnevnicu pro-sil za rešenje. Vsakokrat sem bil vslišan. Po obljubi objavim hvaležno to resnico v čislanem Cvetju.

Fr. Smrečnik, župnik.

Iz Št. Jerneja. V silnih zadevah sem se priporočila sv. Antonu z obljubo, da se hočem očitno v „Cvetju“ zahvaliti, če bom uslišana. Kar sem prosila, to se je zgodilo. S tem spolnim pa svojo obljubo.

M. T.

Iz Št. Jerneja. Priporočila sem bolnega brata priprošnji sv. Antona in sv. Frančiška in obljubila v „Cvetju“ naznaniti, če bom uslišana. Hvaležna spolnim svojo obljubo.

M. Z.

Iz Nazareta (Štaj.) 21. febr. 1888. Velika nevarnost mi je pretila pri živini. Zatečem se sè svojo družino v molitvi k Mariji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu Pad. S hvaležnim srcem izrekam danes, kaker sim obljubila v Cvetju naznaniti, zahvalo večnemu Bogu, Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Ant. Pad. Naj bo Bog češčen v svojih svetnikih!

Podkoren om (fare Kranjske gore) mes. febr. 1888. — V svoji zelo nevarni bolezni sem se zaupljivo priporočila sv. Valentinu, sv. Frančišku Ser., sv. Antonu Padov. in vernim dušam v vicah. Obljubila sem tudi sv. mašo v čast svojim priprošnikom in ozdravljenje razglasiti po „Cvetji.“ In glej! Prej, kakor smo se, po človeški soditi, vsi mogli nadejati, sem ozdravela. Zato s prehvaležnim srcem objavljam to na tem mestu.

H. K.

Iz Trebnjega: Moj brat je bil v ustih tako močno bolan, da skoraj ni bilo upanja, da bi bil še ozdravil. Več dni ni mogel nič vživati. Oteklina je bila tako velika, da smo vsak čas mislili, da ga bode zadušilo. V taki veliki stiski se z velikim zaupanjem obrnem k Mariji sedem žalosti in sv. Antonu Padovanskemu in sem tudi obljubila, če bom vslišana, v Cvetju naznaniti. Molile smo tudi z več tovaršicami devetdnevnic. In v resnici precej od kraja devetdnevnic, bilo je ravno pred praznikom brezmadežnega Spočetja M. D. ko je bilo bratu narhujše, vsi smo mislili, zdaj ni več pomoči, kar naenkrat se mu predere v ustih in kmalu se mu je zboljšalo. Zato izrekam tukaj očitno zahvalo trojedinemu Bogu, Materi Božji in sv. Antonu P. in priznam, da sem bila resnično vslišana.

N. R. tretjerednica.

Iz Savske doline meseca februarja 1888. — Moj mlajši sin je bolehal že od decembra 1887. Vsa zdravila so bila zastonj. Obernila sem se do Matere Božje in sv. Antona P., da mi ozdravita z Božjo pomočjo mojega otroka in opravila v ta namen devetdnevnic. Potem sem pa še dobila lurske vode in dala piti jo mojemu sinu in glej precej drugi dan, ko je prvi-krat pil to vodo, se je bolje počutil in zdaj je popolnoma okreval.

Ker mi je pa nekaj te čudodelne vode ostalo, dala sem jo dvema osebama — od ktere ena, majhin otrok, je bila za smert bolna — in obe ste ozdravele. To naznamim s hvaležnim srcem vsem, ki so bolni, da se obernejo z gorečo prošnjo do Matere Božje in sv. Antona P. in bodo gotovo vslišani, ako je le Božja volja.

B. H.

Iz Selnice se zahvaljuje L. B. prečisti Devici Mariji za pomoč v dušnih težavah in potrebah. (Svete maše oskerbljene.)

Iz Oseka na Goriškem F. J. Materi Božji sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu za zboljšanje dveh bolnih oseb.

Iz Komena pri D. Mariji v puščavi (štaj.) F. L. za ozdravljenje triletne hčerke na priprošnjo Marije Device po lurski vodi.

Tretjerednica mariborske skupščine za ozdravljenje bolne noge na priprošnjo lurske Matere Božje, svetega Frančiška in sv. Antona.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo:

rajne tretjerednice skupščine goriške: Neža Boštijančič iz Gergara; medanske: Katarina Ferlat, Lucija Rusjan; črniške: Marija Lojk iz Černic (na vse strani in v vsakem oziru izgledna ključarjeva žena); novomeške: Marija (Neža) Marešič, Meta (Marija) Mavser, Meta (Klara) Rogelj, tretjerednik Miha (Jožef) Gole; braslovške podružnice: Jera (Alojzija) Dobnik; svetotrojiške: Marija Borko od Sv. Petra pri Radgoni, Marija Kurbos od Sv. Ruperta, Jozefa Zimonič od Sv. Benedikta, Terezija Erman od Sv. Antona, Marija Kokolj od Sv. Ruperta